NORAKSTS
Lieta Nr. A420383312
(A01137-13/26)

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U M S
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2013. gada 19. jūlijā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnesis Romāns Dončenko,

piedaloties pieteicēja *H.B.* likumiskajiem pārstāvjiem – *I.B.* un *E.H.* (*E.H.*),

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *H.B.* likumisko pārstāvju – *I.B.* un *E.H.* – pieteikuma par labvēlīgāka administratīvā akta izdošanu, ar kuru par *I.B.* un *E.H.* dēlu – *H.B.* – tiktu iekļautas ziņas personu Iedzīvotāju reģistrā, nosakot personas vārdu un uzvārdu nominatīva locījumā „*H.B.*”.

Aprakstošā daļa

[1] 2011. gada 9. novembrī Vācijā Latvijas pilsonim *I.B.* un Vācijas pilsonei *E.H.* piedzimis dēls *H.B.* *H.B.* atzīts par Vācijas pilsoni.

2011. gada 17. novembrī *H.B.* likumiskie pārstāvji – *I.B.* un *E.H.* – (turpmāk arī – pieteicēja vecāki) vērsās ar iesniegumu Latvijas Republikas vēstniecībā Vācijā, lūdzot atzīt viņu dēlu arī par Latvijas pilsoni.

2011. gada 9. decembrī Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk arī – PMLP) Personu statusa kontroles nodaļa pieņēmusi lēmumu Nr. 6999 (turpmāk arī – Sākotnējais

lēmums), ar kuru *H.B.* atzīts par Latvijas pilsoni un ziņas par viņu iekļautas Iedzīvotāju reģistrā. Minētajā lēmumā bērna personvārds norādīts „*H.B.*".

[2] Nepiekrītot Iedzīvotāju reģistrā iekļautajai informācijai par *H.B.* personvārdu, pieteicēja vecāki to apstrīdēja PMLP priekšniekam.

2012. gada 3. februārī PMLP priekšnieks pieņēma lēmumu Nr. 61 (turpmāk arī – Lēmums), ar kuru atstāja negrozītu Sākotnējo lēmumu, norādot turpmāko.

[2.1] 2011. gada 2. decembrī PMLP no Latvijas vēstniecības Vācijā saņemti dokumenti par *H.B.* atzīšanu par Latvijas pilsoni. 2011. gada 17. novembra iesniegumā *I.B.* dēla personvārdu norādījis „*H.B.*".

2011. gada 17. novembrī Latvijas vēstniecībā Vācijā aizpildīta pirmuzskaites veidlapa par *H.B.* Pirmuzskaites veidlapā personvārds ierakstīts „*H.B.*". Ar savu parakstu *I.B.* apliecinājis, ka visas pirmuzskaites veidlapā sniegtās ziņas par *H.B.* ir pareizas.

[2.2] Latvijas pilsoņiem personvārdi tiek atveidoti saskaņā ar Latvijas normatīvajiem aktiem, t.i., Valsts valodas likumu un Ministru kabineta 2004. gada 2. marta noteikumiem Nr. 114 „Noteikumi par personvārdu rakstību un lietošanu latviešu valodā, kā arī to identifikāciju" (turpmāk – Noteikumi Nr. 114).

[2.3] Eiropas Cilvēktiesību tiesas Ceturtais departaments 2004. gada 7. decembra lēmumā lietā „*Juta Mentzen alias Mencena pret Latviju*" (turpmāk – Mencenas lieta) konstatēja, ka lingvistisku noteikumu izmantošana var būt pamatota un tādējādi nepārkāpj Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvenciju.

[2.4] Pamatojoties uz Valsts valodas likumā un Noteikumos Nr. 114 noteikto, personvārds „*H.B.*" latviešu valodā atveidojams „*H.B.*".

[2.5] Izvērtējot ar tiesību normu noteikto ierobežojumu attiecībā uz personas tiesību aizskārumu, konstatējams, ka konkrētais gadījums ir tipisks, tas ir, nav tāds, kādu likumdevējs nebūtu paredzējis, pieņemot konkrēto tiesību normu. Līdz ar to PMLP nav atklājusi un pieteicēji nav norādījuši tādus faktiskos apstākļus, kuru dēļ PMLP būtu tiesības nepiemērot Valsts valodas likuma 19. panta pirmajā daļā un Noteikumos Nr. 114 noteikto.

[2.6] Eiropas Savienības Tiesas 2008. gada 14. oktobra spriedums lietā *C-353/06* (turpmāk - *Grunkin un Paul* lieta) neattiecas uz *H.B.* lietā minēto. Personvārda atveide latviešu valodā nav atteikums atzīt personvārdu, bet gan pielāgošana latviešu valodas gramatiskajām īpatnībām. Galotnes pievienošana nav pielīdzināma personvārdu reālai maiņai vai atteikumam reģistrēt bērna vārdu un uzvārdu.

[2.7] Latvijas Republikas un Lietuvas Republikas normatīvie akti, kuros noteikta vārdu un uzvārdu rakstība attiecīgi atbilstoši latviešu valodas un lietuviešu valodas gramatikas normām, ir līdzīgi, un Eiropas Savienības Tiesa 2011. gada 12. maija spriedumā lietā *C-391/09* (turpmāk – *Malgožata Runevič-Vardyn* un *Łukasz Paweł Wardyn* lieta) ir norādījusi, ka tādu valsts tiesību aktu, kādi tiek aplūkoti pamata lietā, mērķis, kas ir vērsts uz valsts oficiālās valodas aizsardzību, paredzot piemērot šīs valodas rakstības noteikumus, principā ir leģitīms mērķis, ar ko var attaisnot Līguma par Eiropas Savienības darbību 21. pantā paredzēto tiesību uz brīvu pārvietošanos un uzturēšanos ierobežojumus, un to var ņemt vērā, izvērtējot likumīgās intereses attiecībā pret minētajām Eiropas Savienības tiesību

aktos atzītajām tiesībām. Tādējādi personvārda atveide atbilstoši latviešu valodas gramatikas normām nepārkāpj Līguma ar Eiropas Savienības darbību 21. pantā noteiktās tiesības ikvienam Eiropas Savienības pilsonim brīvi pārvietoties. Līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka šajā lietā jebkādā veidā būtu pārkāpts Līguma par Eiropas Savienības darbību 21. pants.

[2.8] Izvērtējot Sākotnējo lēmumu, konstatējams, ka tas izdots kompetences ietvaros, ievērojot procesuālos priekšnoteikumus, atbilst procesuālo un materiālo tiesību normām un tādējādi ir tiesisks.

[3] 2012. gada 12. martā tiesā saņemts pieteicēja vecāku pieteikums par labvēlīgāka administratīvā akta izdošanu, ar kuru par *H.B.* tiktu iekļautas ziņas personu Iedzīvotāju reģistrā, nosakot personas vārdu un uzvārdu nominatīva locījumā „*H.B.*".

Pieteikumā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[3.1] Lēmumā norādītā argumentācija nav pamatota. *H.B.* vārda noteikšana kā „*H.B.*" un iekļaušana šādā formā Iedzīvotāju reģistrā ir pretrunā ar Eiropas Savienības tiesībām.

[3.2] Tam, ka *I.B.* bija parakstījis pirmuzskaites veidlapu, kurā bērna vārds ir bijis norādīts „*H.B.*", nav nekādas nozīmes. Tas neapliecina, ka bērna vecāki piekrituši šādai bērna vārda atveidei. Uz to norāda arī apstāklis, ka *I.B.* Latvijas Republikas vēstniecībā Vācijā aizpildīja standarta veidlapas iesniegumu par bērna atzīšanu par Latvijas pilsoni un speciālā ailē norādīja, ka piekrīt bērna vārda atveidei latviešu valodā kā „*H.B.*". Tādējādi par bērna tēva gribu, lai bērna otrais vārds būtu tieši „*M.*", dokumentu aizpildīšanas brīdī nevar būt nekādu šaubu. Savukārt pirmuzskaites veidlapu aizpildīja vēstniecības darbinieki – valsts amatpersonas datordrukā saskaņā ar šīm amatpersonām saistošām norādēm un Noteikumiem Nr. 114. Nav šaubu, ka šīs amatpersonas atteiktos aizpildīt pirmuzskaites veidlapu pretēji Noteikumiem Nr. 114. Savukārt, ja *I.B.* atteiktos parakstīt pirmuzskaites veidlapu, viņa iesniegums par bērna atzīšanu par Latvijas pilsoni tiktu atstāts bez virzības.

[3.3] Valsts valodas likuma 19. pants un Noteikumu Nr. 114 tiesību normas, kas bijušas par pamatu attiecīgai *H.B.* personvārda atveidei Iedzīvotāju reģistrā, ir pretējas Latvijai saistošām un primārām Eiropas Savienības tiesību normām.

[3.4] Tas, kas lemts Mencenas lietā, uz konkrēto gadījumu nav attiecināms, jo lietas faktiskie apstākļi bija radušies un šī lieta bija izskatīta vēl pirms Latvija bija kļuvusi par Eiropas Savienības dalībvalsti un pirms Eiropas Savienības Tiesa bija iedibinājusi principu saistībā ar personvārdiem spriedumā *Grunkin un Paul* lietā. Konkrētajā gadījumā apstrīdēšanas iesniegums un pieteikums tiek pamatots ar to, ka Valsts valodas likuma 19. pants un uz tā pamata izdotie Ministru kabineta noteikumi neatbilst tieši Eiropas Savienības tiesībām.

[3.5] PMLP nepamatoti atsaukusies uz *Malgožata Runevič-Vardyn* un *Łukasz Paweł Wardyn* lietu. Minētajā lietā nav tieša pārrobežu elementa, kā tas ir izskatāmajā gadījumā.

[3.6] PMLP kļūdaini uzskatījusi, ka uz konkrēto lietu nav attiecināms Līguma par Eiropas Savienības darbību 21. pants un ar Eiropas Savienības tiesas spriedumu *Grunkin un Paul* lietā iedibinātais princips. No šā Līguma panta un tiesas iedibinātā principa izriet, ka, ņemot vērā Eiropas Savienības pilsoņu brīvas kustības tiesības Eiropas Savienībās teritorijā, ja Eiropas Savienībā pilsonis piedzimis vienā dalībvalstī un viņa vārds šīs dalībvalsts

civilstāvokļu aktos (t.sk. dzimšanas apliecībā) tiek noteikts un reģistrēts saskaņā ar šīs dalībvalsts likumiem, tad šādi šīs personas vārds jāatzīst visās pārējās dalībvalstīs, t.sk. šīs personas pilsonības valstī.

Konkrētā situācija ir faktiski identiska, jo *H.B.* piedzimis Vācijā, Berlīnē, viņa vārds saskaņā ar Vācijas Federatīvās Republikas likumiem tika noteikts „*H.B.*", turklāt viņš tika atzīts par Vācijas pilsoni, un šādi viņa vārds tika reģistrēts arī izdotajā dzimšanas apliecībā un Vācijas pilsoņa pasē.

[3.7] Nav nozīmes, ka konkrētajā gadījumā personas vārds atšķiras tikai ar galotni „-s" jeb tikai vienu burtu. Kā atzinis Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments spriedumā lietā Nr. SKA-890/2010, vārds ir viens no cilvēka privātuma kodola elementiem, viens no cilvēka sevis kā personības apzināšanās pamatiem un tāpēc cilvēka vārda nozīme nav pārvērtējama. Personas vārda atšķirība arī tikai par vienu burtu ir ļoti nozīmīga – tā konkrētajā gadījumā „*M.*" ir uzskatāms par pilnīgi patstāvīgu vārdu, bet vārds „*M.*", ņemot vērā, ka bērnam ir arī vācu izcelsme, jau rada zināmu asociāciju, piemēram, ar *K.M.*

[3.8] Ir pilnībā izprotama nepieciešamība latviešu valodā locīt personvārdus, veidojot teikumus. No tā savukārt, protams, izriet tas, ka ārzemju cilmes personvārdiem vīriešu dzimtē ir nepieciešamība nominatīva locījumā pievienot galotni „-s". Problēma konkrētajā gadījumā ir regulējumā, kāds noteikts Valsts valodas likuma 19. panta otrajā daļā. Norma ir pretēja Eiropas Savienības tiesībām, kas liedz Latvijas tiesām šo normu konkrētajā gadījumā piemērot.

[4] Paskaidrojumā tiesai PMLP norāda, ka neatzīst prasību, pamatojoties uz Lēmuma argumentāciju un papildus norādot turpmāko.

[4.1] Pārvalde nepiekrīt pieteicēju apgalvojumam, ka apstāklim, ka *I.B.* parakstīja pirmuzskaites veidlapu, kurā bērna vārds bija norādīts „*H.B.*", nav nekādas nozīmes, un tas neapliecina bērna vecāku piekrišanu šādai bērna vārda atveidei.

Likumdevējs ir noteicis, ka dokuments, uz kura pamata ziņas par personu iekļauj Iedzīvotāju reģistrā, ir Ministru kabineta noteikta parauga pirmuzskaites veidlapa, nevis vecāku iesniegums.

I.B. ar savu parakstu ir apliecinājis pirmuzskaites veidlapā sniegto ziņu pilnīgumu un patiesumu, tātad arī sava dēla personvārda atveidi latviešu valodā „*H.B.*". Dzimtas uzvārda vēsturiskā forma vai personvārda oriģinālforma latīņalfabētiskajā transliterācijā norādīta „*H.B.*".

[4.2] *H.B.* tiesiskajās attiecībās ar Latvijas Republiku ir uzskatāms vienīgi par Latvijas pilsoni, un Latvijas pilsoņiem personvārdus atveido saskaņā ar Latvijas normatīvajiem aktiem, proti, Valsts valodas likumu un Noteikumiem Nr. 114.

[4.3] Turklāt papildus minētajam pilnīgi nepārprotamu situāciju attiecībā par *H.B.* identitātes apliecināšanu padara fakts, ka *H.B.* Latvijas pilsoņa pases 3. lapā ir norādīta viņa personvārda oriģinālforma latīņalfabētiskajā transliterācijā.

[4.4] Apstāklis, ka pieteicēju ieskatā kādam vārds „*M.*" varētu radīt zināmas asociācijas ar *K.M.*, ir tikai pieņēmums, kuram nav nekāda saprātīga pamatojuma. Vēl jo

vairāk tāpēc, ka minētās personas uzvārds oriģinālvalodā ir „*M.*” un latviešu valodā tas tiek atveidots kā „*M.*”.

[4.5] Ņemot vērā, ka valsts valoda Latvijas Republikā ir valsts valoda, likumdevējs ir noteicis, ka personvārdus ir jāatveido saskaņā ar latviešu valodas tradīcijām un jāraksta atbilstoši spēkā esošajām literārās valodas normām. Tiesiskuma princips nedod tiesības personai vienkārši nepildīt un neievērot tiesību normas, ja tā apšauba to konstitucionalitāti.

[5] Tiesas sēdē pieteicēja vecāki paskaidroja, ka uztur prasījumu, pamatojoties uz pieteikumā norādīto argumentāciju, kā arī lūdza tiesu vērsties ar iesniegumu Eiropas Savienības Tiesā prejudiciāla nolēmuma sniegšanai.

Savukārt PMLP pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un PMLP paskaidrojumā minētās argumentācijas pamata.

Motīvu daļa

[6] Noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, tiesa secina, ka pieteikums ir nepamatots un noraidāms.

[7] Izskatāmajā lietā PMLP ir lēmusi, ka pieteicējs reģistrējams Iedzīvotāju reģistrā ar vārdu *H.B.*, nevis ar vārdu *H.B.*, kā norādīts viņa dzimšanas un otras pilsonības valstī – Vācijā – izdotajā dzimšanas apliecībā un pasē.

Pieteicēja vecāki Lēmumam nepiekrīt, uzskatot, ka ar vārda „*M.*” atveidi latviešu valodā valsts pārkāpj tiesības uz Līgumā par Eiropas Savienības darbību garantēto pārvietošanās brīvību.

Lietā nav strīda par to, ka pieteicēja vārds reģistrēts saskaņā ar Valsts valodas likuma 19. pantu un Noteikumu Nr. 114 normām, kas bija spēkā gan Lēmuma pieņemšanas, gan šā sprieduma sastādīšanas brīdī.

Lietā pēc būtības ir strīds par to, vai pieteicēja vārda reģistrācija Iedzīvotāju reģistrā latviešu valodā varētu radīt Līguma par Eiropas Savienības darbību 21. pantā paredzētās pārvietošanās brīvības ierobežojumu un gadījumā, ja šāds ierobežojums tiek radīts, vai tas ir pamatots ar objektīviem apsvērumiem un samērīgs ar valsts tiesībās noteikto leģitīmo mērķi.

[8] Atbilstoši Līguma par Eiropas Savienības darbību 21. pantam ikvienam Eiropas Savienības pilsonim ir tiesības brīvi pārvietoties un dzīvot dalībvalstīs, ievērojot šajā līgumā un Līgumā par Eiropas Savienību noteiktos ierobežojumus un nosacījumus, kā arī to īstenošanai paredzētos pasākumus. Arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 45. pants paredz ikvienam Eiropas Savienības pilsonim tiesības brīvi pārvietoties un apmesties uz dzīvi dalībvalstu teritorijā.

Eiropas Savienības Tiesa personvārdu rakstības jautājumus aplūkojusi tieši pārvietošanās brīvības kontekstā, vairākkārt norādot, ka, lai arī atbilstoši pašreizējam Savienības tiesību stāvoklim noteikumi par personas uzvārda un vārda atveidošanu civilstāvokļa reģistrāciju apliecinošos dokumentos ir dalībvalstu kompetencē, tomēr tām,

īstenojot šo kompetenci, ir jāievēro Savienības tiesības, it īpaši Līguma tiesību normas attiecībā uz katram Savienības pilsonim atzīto brīvību pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā (*sk. sprieduma Malgožata Runevič-Vardyn un Łukasz Paweł Wardyn lietā 63. punktu un tur minētās atsauces uz Eiropas Savienības Tiesas judikatūru*).

[9] No Eiropas Savienības Tiesas spriedumiem izriet, ka izskatītajos gadījumos konstatēts, ka personas vienā (pilsonības) valstī izdotajos dokumentos rakstītais personvārds atšķiras no viņa dzīvesvietas valstī lietotā. Šādos apstākļos Tiesa savā judikatūrā atzinusi, ka tāds valsts tiesiskais regulējums, kas ir nelabvēlīgs noteiktiem valsts pilsoņiem tikai tādēļ, ka viņi ir izmantojuši savas tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties citā dalībvalstī, ir Līguma par Eiropas Savienības darbību 21. panta 1. punktā atzīto ikviena Eiropas Savienības pilsoņa brīvību ierobežojums (*sk. sprieduma Grunkin un Paul lietā 21. punktu, 2010. gada 22. decembra spriedumu lietā C-208/09 „Sayn-Wittgenstein" 53. punktu*).

[10] Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas judikatūru (*skat. Eiropas Savienības Tiesas sprieduma Malgožata Runevič-Vardyn un Łukasz Paweł Wardyn lietā 76. punktu*), lai pastāvētu ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 21. pantu atzīto brīvību ierobežojumam, ir jākonstatē, ka ierobežojumi ieinteresētajām personām varētu radīt „nopietnas neērtības" administratīvajā, profesionālajā un privātajā jomā. Minētā atziņa atspoguļo Eiropas Savienības Tiesas pieeju, proti, ne katra personvārda atveide, kas nesakrīt ar tā paša citā valstī reģistrētā personvārda rakstību noved pie pārvietošanās brīvības pārkāpuma. Katrā gadījumā ir pārbaudāms ierobežojuma samērīgums.

Tiesas ieskatā tas nozīmē, ka jākonstatē pastāvošs risks, ka dokumentā ietvertās informācijas pareizība tiktu apšaubīta un tas radītu nopietnas sekas, tostarp saistībā ar pārvietošanās tiesību īstenošanu.

[11] Izskatāmajā lietā apsveramais jautājums ir, vai pieteicēja vārda „*M.*" atveide latviešu valodā, pievienojot tam galotni „-s", ir radījusi pietiekami nopietnas grūtības. Ņemot vērā, ka pieteicējs vēl ir mazs bērns, grūtības ir izvērtējamas vairāk teorētiski, ņemot vērā to iestāšanās iespējamību nākotnē. Uz tādām norāda pieteicēja vecāki. Proti, ka pieteicējam būs cieša saikne gan ar Vāciju, gan ar Latviju. Uzaugot dažādās Eiropas Savienības valstīs, bērnam nerastos sarežģījumi, iegūstot, piemēram, mācību iestāžu diplomus, kuros tiktu norādīts viņa personvārds tikai oriģinālformā (nevajadzētu katru reizi skaidrot personvārdu atšķirību un kliedēt šaubas par dokumentu viltojumu), vai ceļojot starp valstīm (piemēram, nekad nerastos sarežģījumi pierādīt lidostā, ka viņš ir tā pati persona, uz kuras vārda reģistrēta aviobiļete).

[12] Tiesa norāda, ka šaubu par pieteicēja identitāti novēršanai var izmantot Ministru kabineta 2012. gada 4. aprīļa noteikumu Nr. 134 „Personu apliecinošu dokumentu noteikumi" 8. punktā paredzētās tiesības pasē iekļaut personvārda citas valodas oriģinālformu latīņalfabētiskajā transliterācijā vai personvārda vai dzimtas uzvārda vēsturisko formu. No noteikumu 2. pielikuma, kurā atspoguļots Latvijas pilsoņa pases paraugs, redzams, ka šīs

ziņas ir ierakstāmas pases 3. lappusē, kas ir nākamā (un atrodas tajā pašā atvērumā) pēc lappuses, kurā ietvertas visas galvenās ziņas par pases turētāju.

No pieteikuma, kā arī lietā esošajiem materiāliem tiesa konstatē, ka pieteicēja vecāki šīs tiesības ir izmantojuši, proti, pieteicēja personvārda oriģinālforma reģistrēta Iedzīvotāju reģistrā (*lietas 19. lapa*), kā arī ierakstīta pieteicēja pases 3. lappusē (*lietas 27. lapa*).

[13] Tiesa norāda, ka nevar pilnībā izslēgt kādu neērtību iespējamību nākotnē saistībā ar pieteicēja vārda citādo rakstību Vācijā un Latvijā izsniegtajos dokumentos. Tomēr tiesa šobrīd nekonstatē potenciālas nopietnas grūtības.

Līdz ar to tiesa secina, ka ierobežojums nav nesamērīgs un tādējādi pārkāpums nav konstatējams.

[14] Secinājumu par pārkāpuma neesību nemaina Eiropas Savienības Tiesas spriedumā *Grunkin un Paul* lietā izteiktās atziņas. Uz šo spriedumu lietas izskatīšanas laikā konsekventi norādījuši pieteicēja vecāki. Tomēr minētajā lietā, pretēji pieteicēja vecāku paustajam viedoklim, ir atšķirīgi apstākļi no tiem, kas ir izskatāmajā lietā.

Grunkin un Paul lietā bērns (tāpat kā abi viņa vecāki) bija Vācijas pilsonis, tomēr viņš kopš dzimšanas dzīvoja Dānijā, kas arī bija izsniegusi dzimšanas apliecību. Dzimšanas apliecībā ietverto uzvārda (ko veidoja abu vecāku uzvārdi) rakstību Vācijas iestādes pēc astoņiem gadiem neņēma vērā, jo saskaņā ar Vācijas Civilkodeksu bērnam nav atļauts noteikt dubultuzvārdu. Eiropas Savienības Tiesa atzina, ka ierobežojums ir pārāk liels, ņemot vērā, ka bērns visu mūžu ir dzīvojis Dānijā un arī turpina tur dzīvot, ka gadu gaitā ar dažādi reģistrēto uzvārdu lietoto dokumentu skaits tikai palielināsies un katrreiz, kad kādā konkrētā situācijā lietotais uzvārds neatbildīs personas identitāti pierādošā dokumentā ietvertajam uzvārdam, cita starpā lai saņemtu pabalstu vai lai tiktu piešķirtas kādas tiesības, vai lai konstatētu pārbaudījumu sekmīgu nokārtošanu vai jaunu iemaņu apgūšanu, vai katrreiz, kad divos vienlaicīgi iesniegtos dokumentos iekļautais uzvārds nebūs viens un tas pats, šādi dažādi uzvārdi var radīt šaubas par šīs personas identitāti, kā arī iesniegto dokumentu publisko ticamību vai tajos ietvertās informācijas patiesumu (*sk. sprieduma 26. – 28. punktu*).

Izskatāmajā lietā šādas nopietnas neērtības nav konstatējamas. Pieteicējs ir vienlaikus Vācijas un Latvijas pilsonis, un šobrīd nav konstatējama nepārprotami ciešāka pieteicēja saikne ar vienu vai otru valsti. Iegūstot dzīves laikā izsniegtus izglītības vai citus dokumentus, pieteicējs varēs lūgt tajos iekļaut abas personvārda rakstības formas, kā pirmo jeb galveno norādot to, kurā valstī pamatā šis dokuments tiks lietots. Turklāt apstākļos, kad personas rīcībā ir abu valstu izsniegti personu apliecinoši dokumenti, pie kam Latvijas pasē norādīta arī personvārda oriģinālforma, iespējamās šaubas par pieteicēja personas identitāti personvārda nesakritības dēļ ir viegli kliedējamas.

[15] Ņemot vērā, ka Eiropas Savienības Tiesas izveidotā metodoloģija tādu jautājumu kā izskatāmajā lietā risināšanai ir skaidra un konsekventi piemērota, kā arī, ievērojot Eiropas Savienības Tiesas izveidoto judikatūru attiecīgajā jautājumā pēc būtības, tiesa uzskata, ka nav

pamata apmierināt pieteicēja vecāku lūgumu vērsties ar iesniegumu Eiropas Savienības Tiesā prejudiciāla nolēmuma sniegšanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251. pantu un 289.-291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt *H.B.* likumisko pārstāvju – *I.B.* un *E.H.* – pieteikumu par labvēlīgāka administratīvā akta izdošanu, ar kuru par *I.B.* un *E.H.* dēlu – *H.B.* – tiktu iekļautas ziņas personu Iedzīvotāju reģistrā, nosakot personas vārdu un uzvārdu nominatīva locījumā „*H.B.*”.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis (*paraksts*) R.Dončenko

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnesis R.Dončenko
Rīgā 2013. gada 19. jūlijā